

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobců: **a) S. V.**, **b) Žlab, s. r. o.**, se sídlem Ostrožská Lhota 413, obou zastoupených Mgr. Romanem Klimusem, advokátem se sídlem Vídeňská 188/119d, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Honební společenstvo Ostrožská Lhota**, se sídlem Ostrožská Lhota 162, zastoupené JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Lidická 710/57, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2015, čj. KUZL 45805/2015, sp. zn. KUSP 45805/2015 ŽPZE-AO, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 6. 2019, čj. 29 A 137/2015-110,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **je povinna** zaplatit žalobcům k rukám jejich zástupce Mgr. Romana Klimuse, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku 6 365 Kč, a to do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 1. 6. 2015 zrušil Městský úřad Uherské Hradiště ustanovení S. V. [žalobce a)] mysliveckou stráží (§ 13 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti) pro honitbu Ostrožská Lhota, kterou jako nájemce užívá společnost Žlab [žalobce b)].

[2] Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Uvedl, že podle § 13 odst. 2 zákona o myslivosti je možné zrušit ustanovení myslivecké stráže, pokud se prokáže, že byla ustanovena na podkladě nesprávných údajů. Nesprávným podkladem zde byla smlouva o nájmu honitby Lhotsko ze dne 13. 3. 2013, podle které právně neexistující Honební společenstvo Lhotsko

pronajalo žalobci b) neexistující honitbu Lhotsko. Taková nájemní smlouva nemohla oprávnit žalobce b) k užívání honitby ani k ustanovení mysliveckého hospodáře a mysliveckých strážů. Jelikož byla tato smlouva vadná již v základních bodech, nebyla možné ji opravit, a proto nebylo účelné provádět další dokazování.

[3] Žalobci napadli toto rozhodnutí žalobou, které krajský soud vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Poprvé tak učinil rozsudkem ze dne 19. 9. 2017, který však NSS zrušil svým rozsudkem ze dne 16. 8. 2018 z procesních důvodů. Podruhé vydal krajský soud rušící rozsudek dne 5. 6. 2019. Opětovně dospěl k závěru, že úřady měly i přes nepřesné označení jak pronajímatele honitby, tak vlastní honitby, zkoumat celkový obsah smlouvy a ostatní okolnosti. Pouhé formální nedostatky nemohly stačit k tomu, aby byla smlouva označena za absolutně neplatnou.

[4] Proti rozsudku podalo kasační stížnost Honební společenstvo Ostrožská Lhota (původně bylo osobou zúčastněnou na řízení, nyní vystupuje jako stěžovatel). Podle stěžovatele je rozsudek nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky. Stěžovatel trvá na tom, že nájemní smlouva z roku 2013 je absolutně neplatná a krajský soud měl tuto otázku zkoumat z úřední povinnosti. Společnost Žlab, která tu vystupuje jako nájemce honitby, při uzavření smlouvy nesplňovala podmínky podle § 32 odst. 3 zákona o myslivosti. Stěžovatel je nadále přesvědčen, že na smlouvu o nájmu honitby dopadají stejně přísná formální kritéria jako na smlouvy o převodu nemovitostí. Neurčitosti ve vymezení pronajímatele a předmětu smlouvy tak nemohou být odstraněny dodatečným výkladem.

[5] I žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že společnost Žlab získala nájem v rozporu s § 32 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti, což vyšlo najevo během řízení o správní žalobě. Popsal další správní řízení navazující na rušící rozsudky a zalitoval, že krajský soud definitivně nevyřešil celý dlouho se táhnoucí spor.

[6] Žalobci podpořili závěry napadeného rozsudku.

[7] Stěžovatel v replice dodal, že Okresní soud v Uherském Hradišti označil ve svém rozsudku ze dne 22. 11. 2019 nájemní smlouvu z března 2013 za absolutně neplatnou.

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] NSS ve věci stejné honitby a stejné právní otázky již dvakrát rozhodoval (rozsudky ze dne 8. 4. 2020, čj. 1 As 229/2019-76, a ze dne 8. 10. 2020, čj. 1 As 228/2019-66), a v nynější věci tak jen stručně zopakuje, co již bylo dvakrát řečeno.

[10] NSS souhlasí s krajským soudem v tom, že nebylo možné zhodnotit platnost nájemní smlouvy ve vztahu k vytýkaným nedostatkům v označení smluvních stran a předmětu nájmu, protože správní orgány si neobstaraly dostatečná skutková zjištění. V dalším řízení tak bude třeba doplnit dokazování, jak to správním orgánům uložil krajský soud.

[11] Stěžovatel připodobňuje nyní hodnocenou nájemní smlouvu ke smlouvám, které jsou podkladem pro zápis do katastru nemovitostí; tato paralela, z níž podle stěžovatele plynou přísné formální požadavky na smlouvy o pronájmu honitby, však není namístě. Přísnější posuzování věcněprávních smluv k nemovitostem je totiž výjimkou při hodnocení skutečné vůle smluvních stran, kterou je proto nutné používat restriktivně.

[12] Stejně tak není možné spatřovat nezákonnost rozsudku krajského soudu v tom, že v něm soud nenahradil chybějící právní posouzení správních orgánů. Žalobu nelze zamítnout proto, že výrok (zde rušící) správního rozhodnutí může popřípadě obstát z jiných právních důvodů, o které však správní orgán své rozhodnutí neopřel a ani se jimi nezabýval (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 6. 1. 1995, sp. zn. 6 A 185/93, nebo rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2009, čj. 4 As 30/2008-102). Žalovaný v takové situaci nemůže žádat od správního soudu, aby sám nalézal právo a hodnotil namísto správního orgánu, zda nájemce honitby splňoval požadavky podle § 32 odst. 3 zákona o myslivosti. Tímto ustanovením se správní orgány nezabývaly, naopak odvolání myslivecké stráže založily na § 13 odst. 2 zákona o myslivosti.

[13] Obecně platí, že soud je povinen přihlížet *ex officio* k případné absolutní neplatnosti právních jednání, k nimž se váže přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2006, čj. 1 Afs 157/2004-70). Absolutní neplatnost právního jednání proto může být důvodem, pro nějž soud bez ohledu na žalobní důvody zruší žalobou napadené správní rozhodnutí, které na platnosti takového jednání stojí. Není však možné, aby z tohoto důvodu v soudním přezkumu obstálo správní rozhodnutí, které je založeno na jiných, podle soudu chybných nebo nedostatečných důvodech.

[14] Jelikož stěžovatelovy námitky nebyly důvodné, NSS zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalované nevznikly žádné náklady, které by se vymykaly z její obvyklé úřední činnosti.

[16] Úspěšní žalobci naopak důvodně vynaložili v řízení před soudem náklady, které je jim povinen uhradit stěžovatel. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou zástupce žalobců za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) v částce (2 x 2 480 =) 4 960 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif)]. Částka odměny se zvyšuje o paušální částku 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z nahrazované odměny a hotových výdajů ve výši 1 105 Kč (zaokrouhleno podle § 146 daňového řádu). Celkem tedy náklady žalobců činí 6 365 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu